

Ateşli Yol

— İbrahim COŞAR · 18 Eylül 2019

ATEŞLİ YOL

Ateşli bir yoldur ömür dediğin,
İlk nefesle ciğer yakar efendi!
Ağlamaktır o an benimsediğin
Susanlar çileyi çeker efendi!

Bu yol üzerine ilim irfan var;
İnsanlık, kardeşlik ve de vicdan var;
Şeytanın içinde gizli şeytan var
İnsanı günaha sokar efendi!

Yürek büyüdükçe sevgiyi bilir,
Gönül sevdiğine hasrette kalır.
Çiçeklerin açar, çiçeğin ölür;
İnsan yaşamaktan bıkar efendi!

Nerede doğuran, nerde büyüten?
Bir varmış, bir yokmuş misali yiten;
Onların cemali gözlerde tüten;
Yıllar kalbe hasret eker efendi!

Yürüdükçe çağdaşlığa, güneşe...
Bazen hüzün verir, bazen de neşe.
Uçup gitti dostlar, hepsi peş peşe;
Kalan dudağını büker efendi!

Bir gün bittiğinde ömür denen yol;
Ne ayağın kalır, ne de yorgun kol.
Yaptığın, dediğin olmuşsa ekol;
Herkes gıpta ile bakar efendi!

Yürüyoruz işte kör, topal, sağır;
Candan ayrılmanın korkusu ağır;
Coşari ne kadar bağırırsan bağır;

Ruh, vakti gelince çıkar efendi!

İbrahim COŞAR